Capítol cinquè

AMOR QUE ESDEVÉ FECUND

165. L'amor sempre dóna vida. Per això, l'amor conjugal «no s'esgota dins de la parella [...]. Els cònjuges, alhora que es donen entre si, donen més enllà de si mateixos la realitat del fill, reflex vivent del seu amor, signe permanent de la unitat conjugal i síntesi viva i inseparable del pare i de la mare».176

Acollir una nova vida

166. La família és l'àmbit no sols de la generació sinó de l'acollida de la vida que arriba com a regal de Déu. Cada nova vida «ens permet descobrir la dimensió més gratuïta de l'amor, que mai no deixa de sorprendre'ns. És la bellesa de ser estimats abans: els fills són estimats abans que arribin».177 Això reflecteix el primat de l'amor de Déu que sempre pren la iniciativa, perquè els fills «són estimats abans d'haver fet alguna cosa per merèixer-ho».178 No obstant això, «nombrosos infants des de l'inici són rebutjats, abandonats, els roben la seva infància i el seu futur. Algú s'atreveix a dir, gairebé per justificar-se, que va ser un error fer que vinguessin al món. Això és vergonyós! [...] Què fem amb les solemnes declaracions dels drets humans o dels drets de l'infant, si després castiguem els infants pels errors dels adults?».179 Si un infant arriba al món en circumstàncies no desitjades, els pares, o altres membres de la família, han de fer tot el possible per acceptar-lo com a do de Déu i per assumir la responsabilitat d'acollir-lo amb obertura i afecte. Perquè «quan es tracta dels infants que vénen al món, cap sacrifici dels adults no serà considerat massa costós o massa gran, per tal d'evitar que un infant pensi que és un error, que no val res i que ha estat abandonat a les ferides de la vida i a la prepotència dels homes».180 El do d'un nou fill, que el Senyor confia al pare i a la mare, comença amb l'acollida, prossegueix amb la custòdia al llarg de la vida terrenal i té com a destinació final el goig de la vida eterna. Una mirada serena envers el compliment últim de la persona humana, farà els pares encara més conscients del preciós do que els ha estat confiat. En efecte, a ells els ha concedit Déu triar el nom amb el qual ell anomenarà cadascun dels seus fills per tota l'eternitat.181

167. Les famílies nombroses són una alegria per a l'Església. L'amor hi expressa la seva fecunditat generosa. Això no implica oblidar una sana advertència de sant Joan Pau II, quan explicava que la paternitat responsable no és «procreació il·limitada o manca de consciència sobre el que implica educar els fills, sinó més aviat la facultat que els esposos tenen d'usar la seva llibertat inviolable de manera assenyada i responsable, tenint en compte tant les realitats socials i demogràfiques, com la seva pròpia situació i els seus desitjos legítims».182

L'amor en l'espera pròpia de l'embaràs

168. L'embaràs és una època difícil, però també és un temps meravellós. La mare col·labora amb Déu perquè es produeixi el miracle d'una nova vida. La maternitat sorgeix d'una «particular potencialitat de l'organisme femení, que amb peculiaritat creadora serveix a la concepció i a la generació de l'ésser humà».183 Cada dona participa del «misteri de la creació, que es renova en la generació humana».184 És com diu el Salm: «M'has teixit en les entranyes de la mare» (139,13). Cada infant que es forma dins de la seva mare és un projecte etern de Déu Pare i del seu amor etern: «Abans de formar-te en el ventre, et vaig escollir; abans que sortissis del si matern, et vaig consagrar» (*Jr* 1,5). Cada infant és al cor de Déu des de sempre, i en el moment en què és concebut es compleix el somni etern del Creador. Pensem com val aquest embrió des de l'instant en què és concebut! Cal mirar-lo amb aquests ulls d'amor del Pare, que mira més enllà de tota aparença.

169. La dona embarassada pot participar d'aquest projecte de Déu somiant el seu fill: «Tota mare i tot el pare va somiar el seu fill durant nou mesos [...] No és possible una família sense somiar. Quan en una família es perd la capacitat de somiar els infants no creixen, l'amor no creix, la vida s'afebleix i s'apaga».185 Dins d'aquest somni, per a un matrimoni cristià, apareix necessàriament el baptisme. Els pares el preparen amb la seva oració, lliurant el seu fill a Jesús ja abans del seu naixement.

170. Amb els avenços de les ciències avui es pot saber per endavant quin color de cabells tindrà l'infant i quines malalties pot patir en el futur, perquè totes les característiques somàtiques d'aquesta persona estan inscrites en el seu codi genètic ja en l'estat embrionari. Però només el Pare que el va crear el coneix en plenitud. Només ell

coneix allò més valuós, allò més important, perquè ell sap qui és aquest infant, quina és la seva identitat més profunda. La mare que el porta al seu si necessita demanar llum a Déu per poder conèixer en profunditat el seu propi fill i per esperar-lo tal com és. Alguns pares senten que el seu fill no arriba en el millor moment. Els cal demanar al Senyor que els curi i els enforteixi per acceptar plenament aquest fill, perquè puguin esperar-lo de cor. És important que aquest infant se senti esperat. Ell no és un complement o una solució per a una inquietud personal. És un ésser humà, amb un valor immens, i no pot ser usat per al propi benefici. Llavors, no és important si aquesta nova vida et servirà o no, si té característiques que t'agraden o no, si respon o no als teus projectes i als teus somnis. Perquè «els fills són un do. Cada un és únic i irrepetible [...]. S'estima un fill perquè és fill, no perquè és bonic o perquè és d'una o d'una altra manera; no, perquè és fill. No perquè pensa com jo o encarna els meus desitjos. Un fill és un fill».186 L'amor dels pares és instrument de l'amor del Pare Déu que espera amb tendresa el naixement de tot infant, l'accepta sense condicions i l'acull gratuïtament.

171. A cada dona embarassada vull demanar-li amb afecte: Cuida la teva alegria, que res no tregui el goig interior de la maternitat. Aquest infant mereix la teva alegria. No permetis que les pors, les preocupacions, els comentaris aliens o els problemes apaguin aquesta felicitat de ser instrument de Déu per portar una nova vida al món. Ocupa't del que calgui fer o preparar, però sense obsessionar-te, i lloa com Maria: «La meva ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa» (*Lc* 1,46-48). Viu aquest serè entusiasme enmig de les teves molèsties, i prega al Senyor que custodiï la teva alegria perquè puguis transmetre-la al teu infant.

Amor de mare i de pare

172. «Els infants, tot just nascuts, comencen a rebre com a do, al costat del menjar i les cures, la confirmació de les qualitats espirituals de l'amor. Els actes d'amor passen a través del do del nom personal, el llenguatge compartit, les intencions de les mirades, les il·luminacions dels somriures. Aprenen així que la bellesa del vincle entre els éssers humans apunta a la nostra ànima, busca la nostra llibertat, accepta la diversitat de l'altre, el reconeix i el respecta com a interlocutor [...] i això és amor, que porta una guspira de l'amor de Déu».187 Tot infant té dret a rebre l'amor d'una mare i d'un pare,

tots dos necessaris per a la seva maduració íntegra i harmoniosa. Com van dir els bisbes d'Austràlia, tots dos «contribueixen, cadascun d'una manera diferent, a la criança d'un infant. Respectar la dignitat d'un infant significa afirmar la seva necessitat i dret natural a una mare i un pare».188 No es tracta només de l'amor del pare i de la mare per separat, sinó també de l'amor entre ells, percebut com a font de la pròpia existència, com un niu que acull i com a fonament de la família. Altrament, el fill sembla reduir-se a una possessió capritxosa. Tots dos, home i dona, pare i mare, són «cooperadors de l'amor de Déu Creador i en certa manera els seus intèrprets».189 Mostren als seus fills el rostre matern i el rostre patern del Senyor. A més, ells junts ensenyen el valor de la reciprocitat, del trobament entre diferents, on cadascú aporta la seva pròpia identitat i sap també rebre de l'altre. Si per alguna raó inevitable falta un dels dos, és important buscar alguna manera de compensar-ho, per afavorir l'adequada maduració del fill.

173. El sentiment d'orfandat que viuen avui molts infants i joves és més profund del que pensem. Avui reconeixem com a molt legítim, i fins i tot desitjable, que les dones vulguin estudiar, treballar, desenvolupar les seves capacitats i tenir objectius personals. Però, al mateix temps, no podem ignorar la necessitat que tenen els infants de la presència materna, especialment en els primers mesos de vida. La realitat és que «la dona està davant l'home com a mare, subjecte de la nova vida humana que es concep i es desenvolupa en ella, i d'ella neix al món».190 L'afebliment de la presència materna amb les seves qualitats femenines és un risc greu per a la nostra terra. Valoro el feminisme quan no pretén la uniformitat ni la negació de la maternitat. Perquè la grandesa de la dona implica tots els drets que emanen de la seva inalienable dignitat humana, però també del seu geni femení, indispensable per a la societat.191 Les seves capacitats específicament femenines –en particular la maternitat– li atorguen també deures, perquè ser dona implica també una missió peculiar en aquesta terra, que la societat necessita protegir i preservar per a bé de tots.

174. De fet, «les mares són l'antídot més fort davant la difusió de l'individualisme egoista. [...] Són elles les que testimonien la bellesa de la vida».192 Sens dubte, «una societat sense mares seria una societat inhumana, perquè les mares saben testimoniar sempre, fins i tot en els pitjors moments, la tendresa, el lliurament, la força moral. Les mares transmeten sovint també el sentit més profund de la pràctica religiosa: en les primeres oracions, en els primers gestos de devoció que aprèn un infant [...]. Sense les mares, no solament no hi hauria nous fidels, sinó que la fe perdria bona

part del seu escalf senzill i profund. [...] Estimadíssimes mares, gràcies, gràcies pel que sou a la família i pel que doneu a l'Església i al món».193

175. La mare, que empara l'infant amb la seva tendresa i la seva compassió, l'ajuda a despertar la confiança, a experimentar que el món és un lloc bo que el rep, i això permet desenvolupar una autoestima que afavoreix la capacitat d'intimitat i l'empatia. La figura paterna, d'altra banda, ajuda a percebre els límits de la realitat, i es caracteritza més per l'orientació, per la sortida cap al món més ampli i ric de reptes, per la invitació a l'esforç i la lluita. Un pare amb una clara i feliç identitat masculina, que al seu torn combini en el seu tracte amb la dona l'afecte i la protecció, és tan necessari com les cures maternes. Hi ha rols i tasques flexibles, que s'adapten a les circumstàncies concretes de cada família, però la presència clara i ben definida de les dues figures, femenina i masculina, crea l'àmbit més adequat per a la maduració de l'infant.

176. Es diu que la nostra societat és una «societat sense pares». En la cultura occidental, la figura del pare estaria simbòlicament absent, desviada, esvaïda. Fins i tot la virilitat semblaria qüestionada. S'ha produït una comprensible confusió, perquè «en un primer moment això es va percebre com un alliberament: alliberament del pare-patró, del pare com a representant de la llei que s'imposa des de fora, del pare com a censor de la felicitat dels fills i obstacle a l'emancipació i autonomia dels joves. De vegades, en el passat, en algunes cases, regnava l'autoritarisme, en certs casos ni més ni menys que el maltractament».194 Però, «com s'esdevé sovint, es passa d'un extrem a un altre. El problema dels nostres dies no sembla ser ja tant la presència tafanera del pare, sinó més aviat la seva absència, el fet de no estar present. El pare està algunes vegades tan concentrat en si mateix i en el seu treball, i de vegades en les seves pròpies realitzacions individuals, que oblida fins i tot la família. I deixa sols els petits i els joves».195 La presència paterna, i per tant la seva autoritat, es veu afectada també pel temps cada vegada més gran que es dedica als mitjans de comunicació i a la tecnologia de la distracció. Avui, a més, l'autoritat està posada sota sospita i els adults són cruament qüestionats. Ells mateixos abandonen les certeses i per això no donen orientacions segures i ben fundades als seus fills. No és sa que s'intercanviïn els rols entre pares i fills, la qual cosa danya l'adequat procés de maduració que els infants necessiten recórrer i els nega un amor orientador que els ajudi a madurar.196

177. Déu posa el pare en la família perquè, amb les característiques valuoses de la seva masculinitat, «sigui proper a la dona, per compartir-ho tot, alegries i dolors, cansaments i esperances. I que sigui proper als fills en el seu creixement: quan juguen i quan tenen ocupacions, quan estan despreocupats i quan estan angoixats, quan s'expressen i quan són taciturns, quan es llancen i quan tenen por, quan fan un pas equivocat i quan tornen a trobar el camí; pare present, sempre. Dir present no és el mateix que dir controlador. Perquè els pares massa controladors anul·len els fills».197 Alguns pares se senten inútils o innecessaris, però la veritat és que «els fills necessiten trobar un pare que els espera quan tornen dels seus fracassos. Faran de tot per no admetre-ho, per no fer-ho veure, però en tenen necessitat».198 No és bo que els infants es quedin sense pares i així deixin de ser infants abans d'hora.

Fecunditat ampliada

178. Moltes parelles d'esposos no poden tenir fills. Sabem quant sofriment comporta això. D'altra banda, sabem també que «el matrimoni no ha estat fet només per a la procreació [...]. Per això, àdhuc si els fills, molt sovint tan desitjats, manquen, el matrimoni perdura com a convivència i comunió de tota la vida i conserva el seu valor i la seva indissolubilitat».199 A més, «la maternitat no és una realitat exclusivament biològica, sinó que s'expressa de diverses maneres».200

179. L'adopció és un camí per realitzar la maternitat i la paternitat d'una manera molt generosa, i vull encoratjar els qui no poden tenir fills a ser magnànims i a obrir el seu amor matrimonial per rebre als qui estan privats d'un adequat context familiar. Mai no es penediran d'haver estat generosos. Adoptar és l'acte d'amor de regalar una família a qui no la té. És important insistir que la legislació pugui facilitar els tràmits d'adopció, sobretot en els casos de fills no desitjats, amb vista a prevenir l'avortament o l'abandonament. Els qui assumeixen el repte d'adoptar i acullen una persona de manera incondicional i gratuïta, esdevenen mediacions d'aquest amor de Déu que diu: «Encara que la teva mare et oblidés, jo mai no t'oblidaria» (*Is* 49,15).

180. «L'opció de l'adopció i de la custòdia expressa una particular fecunditat de l'experiència conjugal, més enllà dels casos en què està dolorosament marcada per l'esterilitat. [...] Davant situacions en què el fill és estimat a qualsevol preu, com un

dret a la pròpia autoafirmació, l'adopció i l'acollida, enteses correctament, mostren un aspecte important de l'ésser pares i de l'ésser fills, en tant que ajuden a reconèixer que els fills, tant els naturals com els adoptats o acollits, són quelcom més que subjectes en si mateixos i cal rebre'ls, estimar-los, fer-se'n càrrec i no sols portar-los al món. L'interès superior de l'infant ha de prevaler en els processos d'adopció i acollida».201 D'altra banda, «s'ha de frenar el tràfic de infants entre països i continents mitjançant oportunes mesures legislatives i el control dels Estats».202

181. Convé també recordar que la procreació o l'adopció no són les úniques maneres de viure la fecunditat de l'amor. També la família amb molts fills està cridada a deixar la seva empremta en la societat on està inserida, per desenvolupar altres formes de fecunditat que són com la prolongació de l'amor que la sustenta. Les famílies cristianes no han d'oblidar que «la fe no ens allunya del món, sinó que ens hi introdueix més profundament. [...] Cada un de nosaltres té un paper especial a exercir en la preparació de la vinguda del Regne de Déu».203 La família no ha de pensar-se a si mateixa com un recinte cridat a protegir-se de la societat. No es queda a l'espera, sinó que surt d'ella mateixa en la recerca solidària. Així esdevé un nexe d'integració de la persona amb la societat i un punt d'unió entre allò que és públic i allò que és privat. Els matrimonis necessiten adquirir una clara i convençuda consciència sobre els seus deures socials. Quan això succeeix, l'afecte que els uneix no disminueix, sinó que s'omple de nova llum, com ho expressen els següents versos:

«*Tus manos son mi caricia*
mis acordes cotidianos
te quiero porque tus manos
trabajan por la justicia.
Si te quiero es porque sos
mi amor mi cómplice y todo
y en la calle codo a codo
somos mucho más que dos».204

182. Cap família no pot ser fecunda si es concep com massa diferent o «separada». Per evitar aquest risc, recordem que la família de Jesús, plena de gràcia i de saviesa, no era vista com una família «rara», com una llar estranya i allunyada del poble. Per això mateix a la gent li costava reconèixer la saviesa de Jesús i deia: «¿D'on

li ve, tot això? [...] ¿No és el fuster, el fill de Maria?» (*Mc* 6,2-3). «¿No és el fill del fuster?» (*Mc* 6,2-3). «¿No és aquest el fill del fuster?» (*Mt* 13,55). Això confirma que era una família senzilla, propera a tots, integrada amb normalitat al poble. Jesús tampoc no va créixer en una relació tancada i absorbent amb Maria i amb Josep, sinó que es movia gustosament en la família ampliada, que incloïa parents i amics. Això explica que, quan tornaven de Jerusalem, els seus pares acceptaven que l'infant de dotze anys es perdés a la caravana un dia sencer, escoltant les narracions i compartint les preocupacions de tots: «Creient que era a la caravana, van caminar el camí d'un dia» (*Lc* 2,44). Tanmateix de vegades passa que algunes famílies cristianes, pel llenguatge que fan servir, per la manera de dir les coses, per l'estil del seu tracte, per la repetició constant de dos o tres temes, són vistes com llunyanes, com separades de la societat, i fins els seus propis parents se senten menyspreats o jutjats per elles.

183. Un matrimoni que experimenti la força de l'amor, sap que aquest amor està cridat a curar les ferides dels abandonats, a instaurar la cultura del trobament, a lluitar per la justícia. Déu ha confiat a la família el projecte de fer «domèstic» el món,205 perquè tots arribin a sentir cada ésser humà com un germà: «Una mirada atenta a la vida quotidiana dels homes i dones d'avui mostra immediatament la necessitat que hi ha per tot arreu d'una robusta injecció d'esperit familiar. [...] No sols l'organització de la vida comuna topa cada vegada més amb una burocràcia del tot estranya als lligams humans fonamentals, sinó, fins i tot, als costums socials i polítics mostren sovint signes de degradació».206 En canvi, les famílies obertes i solidàries fan espai als pobres, són capaces de teixir una amistat amb els qui ho estan passant pitjor que elles. Si realment els importa l'Evangeli, no poden oblidar el que diu Jesús: «Cada vegada que ho fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (*Mt* 25,40). En definitiva, viuen el que se'ns demana amb tanta eloqüència en aquest text: «Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni els teus parents, ni veïns rics. Perquè si després ells et conviden a tu, aquesta serà la teva recompensa. Quan facis un banquet, convida-hi pobres, invàlids, coixos, els cecs, i seràs feliç» (*Lc* 14,12-14). Seràs feliç! Aquest és el secret d'una família feliç.

184. Amb el testimoniatge, i també amb la paraula, les famílies parlen de Jesús als altres, transmeten la fe, desvetllen el desig de Déu, i mostren la bellesa de l'Evangeli i de l'estil de vida que ens proposa. Així, els matrimonis cristians pinten el gris de l'espai públic omplint-lo del color de la fraternitat, de la sensibilitat social, de la defensa de les

persones fràgils, de la fe lluminosa, de l'esperança activa. La seva fecunditat s'amplia i es tradueix en milers de maneres de fer present l'amor de Déu en la societat.

Discernir el cos

185. En aquesta línia és convenient prendre molt seriosament un text bíblic que sol ser interpretat fora del seu context, o d'una manera molt general, amb la qual cosa es pot descuidar el seu sentit més immediat i directe, que és marcadament social. Es tracta de 1Co 11,17-34, on sant Pau enfronta una situació vergonyosa de la comunitat. Allà, algunes persones benestants tendien a discriminar els pobres, i això es produïa fins i tot en l'àpat que acompanyava la celebració de l'Eucaristia. Mentre els rics fruïen de les seves viandes, els pobres es quedaven mirant i sense tenir què menjar: Així, «mentre els uns passen gana els altres beuen massa. ¿Que no teniu les vostres cases, si voleu menjar i beure? ¿O bé menyspreeu l'Església de Déu i voleu avergonyir els qui no tenen res?» (vv. 21-22).

186. L'Eucaristia reclama la integració en un únic cos eclesial. Qui s'acosta al Cos i a la Sang de Crist no pot al mateix temps ofendre aquest mateix cos provocant escandaloses divisions i discriminacions entre els seus membres. Es tracta, doncs, de «discernir» el Cos del Senyor, de reconèixer-lo amb fe i caritat, tant en els signes sacramentals com en la comunitat; altrament, es menja i es beu la pròpia condemna (cf. v. 29). Aquest text bíblic és una seriosa advertència per a les famílies que es tanquen a la seva pròpia comoditat i s'aïllen, però més particularment per a les famílies que romanen indiferents davant el sofriment de les famílies pobres i més necessitades. La celebració eucarística es converteix així en una constant cridada perquè «cadascú s'examini» (v. 28) amb vista a obrir les portes de la pròpia família a una major comunió amb els exclosos de la societat, i, llavors sí, rebre el Sagrament de l'amor eucarístic que ens fa un sol cos. Cal no oblidar que «la "mística" del Sagrament té un caràcter social».207 Quan els qui combreguen es resisteixen a deixar-se impulsar en un compromís amb els pobres i sofrents, o permeten diferents formes de divisió, de menyspreu i d'equitat, l'Eucaristia és rebuda indignament. En canvi, les famílies que s'alimenten de l'Eucaristia amb adequada disposició reforcen el seu desig de fraternitat, el seu sentit social i el seu compromís amb els necessitats.

La vida a la família gran

187. El petit nucli familiar no hauria d'aïllar-se de la família ampliada, on hi ha els pares, els oncles, els cosins, i fins i tot els veïns. En aquesta família gran pot haver-hi alguns necessitats d'ajuda, o almenys de companyia i de gestos d'afecte, o pot haver-hi grans sofriments que necessiten un consol.208 L'individualisme d'aquests temps de vegades porta a tancar-se en un petit niu de seguretat i a percebre els altres com un perill molest. No obstant això, aquest aïllament no porta més pau i felicitat, sinó que tanca el cor de la família i la priva de l'amplitud de l'existència.

Ser fills

188. En primer lloc, parlem dels propis pares. Jesús recordava als fariseus que l'abandonament dels pares està en contra de la Llei de Déu (cf. *Mc* 7,8-13). A ningú no li fa bé perdre la consciència de ser fill. A cada persona, «fins i tot quan s'arriba a l'edat d'adult o ancià, també si esdevé pare, si ocupa un lloc de responsabilitat, per sota de tot això roman la identitat de fill. Tots som fills. I això ens recondueix sempre al fet que la vida no ens l'hem donat nosaltres mateixos sinó que l'hem rebut. El gran do de la vida és el primer regal que ens ha estat donat».209

189. Per això, «el quart manament demana als fills [...] que honrin el pare i la mare (cf. *Ex* 20,12). Aquest manament ve immediatament després dels que es refereixen a Déu mateix. En efecte, conté quelcom sagrat, quelcom diví, quelcom que està a l'arrel de qualsevol altre tipus de respecte entre els homes. I en la formulació bíblica del quart manament s'afegeix: "perquè es perllonguin els teus dies a la terra que el Senyor, el teu Déu, et donarà". El vincle virtuós entre les generacions és garantia de futur, i és garantia d'una història veritablement humana. Una societat de fills que no honren els seus pares és una societat sense honor [...]. És una societat destinada a poblar-se de joves àrids i àvids».210

190. Però la moneda té una altra cara: «L'home deixarà el pare i la seva mare» (*Gn* 2,24), diu la Paraula de Déu. Això de vegades no es compleix, i el matrimoni no acaba d'assumir-se perquè no s'ha fet aquesta renúncia i aquest lliurament. Els pares no

han de ser abandonats ni descuidats, però per unir-se en matrimoni cal deixar-los, de manera que la nova llar sigui l'estatge, la protecció, la plataforma i el projecte, i sigui possible d'esdevenir de veritat «una sola carn» (*ibid.)*. En alguns matrimonis passa que s'amaguen moltes coses al propi cònjuge que, en canvi, es parlen amb els propis pares, fins al punt que importen més les opinions dels pares que els sentiments i les opinions del cònjuge. No és fàcil sostenir aquesta situació molt temps, i és possible de manera provisional, mentre es creen les condicions per a créixer en la confiança i en la comunicació. El matrimoni desafia a trobar una nova manera de ser fills.

Els ancians

191. «No em rebutgis al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor, no m'abandonis (*Sl* 71,9). És el clam de l'ancià, que tem l'oblit i el menyspreu. Així com Déu ens convida a ser els seus instruments per escoltar la súplica dels pobres, també espera que escoltem el crit de la gent gran.211 Això interpel·la les famílies i les comunitats, perquè «l'Església no pot i no vol conformar-se a una mentalitat d'intolerància, i molt menys d'indiferència i de menyspreu, respecte a la vellesa. Hem de despertar el sentit col·lectiu de gratitud, d'estima, d'hospitalitat, que facin sentir l'ancià part viva de la seva comunitat. Els ancians són homes i dones, pares i mares que van estar abans que nosaltres en el mateix camí, en la nostra mateixa casa, en la nostra diària batalla per una vida digna».212 Per això, «com voldria una Església que desafia la cultura de l'exclusió amb l'alegria desbordant d'un nou abraçada entre els joves i la gent gran!».213

192. Sant Joan Pau II ens va convidar a prestar atenció al lloc de l'ancià a la família, perquè hi ha cultures que, «com a conseqüència d'un desordenat desenvolupament industrial i urbanístic, han portat i continuen portant la gent gran a formes inacceptables de marginació».214 Els ancians ajuden a percebre «la continuïtat de les generacions», amb «el carisma de servir de pont».215 Moltes vegades són els avis els qui asseguren la transmissió dels grans valors als seus néts, i «moltes persones poden reconèixer que deuen precisament als seus avis la iniciació a la vida cristiana».216 Les seves paraules, les seves carícies o la seva sola presència, ajuden els infants a reconèixer que la història no comença amb ells, que són hereus d'un vell camí i que cal respectar el rerefons que ens precedeix. Els qui trenquen llaços amb la història

tindran dificultats per teixir relacions estables i per reconèixer que no són els amos de la realitat. Llavors, «l'atenció a la gent gran parla de la qualitat d'una civilització. ¿Es presta atenció a l'ancià en una civilització? Hi ha lloc per a l'ancià? Aquesta civilització continuarà endavant si sap respectar la saviesa, la saviesa de la gent gran».217

193. L'absència de memòria històrica és un seriós defecte de la nostra societat. És la mentalitat immadura del «ja va ser». Conèixer i poder prendre posició davant els esdeveniments passats és l'única possibilitat de construir un futur amb sentit. No es pot educar sense memòria: «Recordeu aquells dies primers» (*He* 10,32). Les narracions de la gent gran fan molt de bé als infants i als joves, ja que els connecten amb la història viscuda tant de la família com del barri i del país. Una família que no respecta ni atén els seus avis, que són la seva memòria viva, és una família desintegrada; però una família que recorda és una família amb futur. Per tant, «en una civilització en la qual no hi ha lloc per a la gent gran o se'ls exclou perquè creen problemes, aquesta societat porta amb si el virus de la mort»,218 ja que «s'arrenca de les seves pròpies arrels». 219 El fenomen de l'orfandat contemporània, en termes de discontinuïtat, desarrelament i caiguda de les certeses que donen forma a la vida, ens desafia a fer de les nostres famílies un lloc on els infants puguin arrelar a terra d'una història col·lectiva.

Ser germans

194. La relació entre els germans s'aprofundeix amb el pas del temps, i «el vincle de fraternitat que es forma en la família entre els fills, si es dóna en un clima d'educació obert als altres, és una gran escola de llibertat i de pau. En la família, entre germans, s'aprèn la convivència humana [...]. Potser no sempre en som conscients, però és precisament la família la que introdueix la fraternitat al món. A partir d'aquesta primera experiència de germanor, nodrida pels afectes i per l'educació familiar, l'estil de la fraternitat s'irradia com una promesa sobre tota la societat».220

195. Créixer entre germans ofereix la bella experiència de cuidar-nos, d'ajudar i de ser ajudats. Per això, «la fraternitat en la família resplendeix de manera especial quan veiem la cura, la paciència, l'afecte amb els quals s'envolta el germanet o la germaneta més febles, malalts, o amb discapacitat».221 Cal reconèixer que «tenir un germà, una germana que t'estima, és una experiència forta, impagable, insubstituïble»,222 però cal

ensenyar amb paciència els fills a tractar-se com a germans. Aquest aprenentatge, de vegades costós, és una veritable escola de sociabilitat. En alguns països hi ha una forta tendència a tenir un sol fill, amb la qual cosa l'experiència de ser germà comença a ser poc comuna. En els casos en què no s'hagi pogut tenir més d'un fill, caldrà trobar les maneres que l'infant no creixi sol o aïllat.

Un cor gran

196. A més del cercle petit que conformen els cònjuges i els seus fills, hi ha la família gran que no pot ser ignorada. Perquè «l'amor entre l'home i la dona en el matrimoni i, de forma derivada i més àmplia, l'amor entre els membres de la mateixa família –entre pares i fills, entre germans i germanes, entre parents i familiars– està animat i impulsat per un dinamisme interior i incessant que condueix la família a una comunió cada vegada més profunda i intensa, fonament i ànima de la comunitat conjugal i familiar».223 Allà també s'integren els amics i les famílies amigues, i fins i tot les comunitats de famílies que es donen suport mútuament en les seves dificultats, en el seu compromís social i en la seva fe.

197. Aquesta família eixamplada hauria d'integrar amb molt d'amor les mares adolescents, els infants sense pares, les dones soles que han de dur endavant l'educació dels seus fills, les persones amb alguna discapacitat que requereixen molt d'afecte i de proximitat, els joves que lluiten contra una addicció, els solters, els separats o vidus que pateixen la soledat, els ancians i els malalts que no reben el suport dels seus fills, fins a incloure en el seu si «àdhuc els més desastrosos en les conductes de la seva vida».224 També pot ajudar a compensar les fragilitats dels pares, o detectar i denunciar a temps possibles situacions de violència o fins i tot d'abús sofertes pels infants, donant-los un amor sa i una tutela familiar quan els seus pares no poden assegurar-la.

198. Finalment, no es pot oblidar que en aquesta família eixamplada hi ha també el sogre, la sogra i tots els parents del cònjuge. Una delicadesa pròpia de l'amor consisteix a evitar veure'ls com a competidors, com persones perilloses, com invasors. La unió conjugal reclama respectar les seves tradicions i costums, tractar de comprendre el seu llenguatge, contenir les crítiques, cuidar-los i integrar-los d'alguna manera en el

propi cor, tot i que calgui preservar la legítima autonomia i la intimitat de la parella. Aquestes actituds són també una manera exquisida d'expressar la generositat del lliurament amorós al propi cònjuge.